

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

22. marts 2007*

I sag C-15/06 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 4. januar 2006,

Regione Siciliana ved G. Aiello, avvocato dello Stato, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved E. de March og L. Flynn, som befuldmægtigede, bistået af avvocatessa G. Faedo, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: italiensk.

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne A. Borg Barthet og M. Ilešič (refererende dommer),

generaladvokat: J. Mazák
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. januar 2007,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- I appelskriftet har Regione Siciliana nedlagt påstand om ophævelse af dommen afsagt den 18. oktober 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sagen Regione Siciliana mod Kommissionen (sag T-60/03, Sml. II, s. 4139, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for påstanden om annullation af Kommissionens beslutning K(2002) 4905 af 11. december 2002 om ophævelse af den støtte, der blev bevilget Den Italienske Republik ved Kommissionens beslutning K(87) 2090 026 af 17. december 1987 om bevilling af støtte på mindst 15 mio. [EUR] fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til investering i infrastrukturer i Italien (region: Sicilien), samt om tilbagesøgning af det forskud på støtten, som Kommissionen havde udbetalt (herefter »den anfægtede beslutning«).

Retsforskrifter

- Med henblik på at styrke den økonomiske og sociale samhørighed som omhandlet i artikel 158 EF udstedtes Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 af 24. juni 1988 om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 185, s. 9), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2081/93 af 20. juli 1993 (EFT L 193, s. 5, herefter »forordning nr. 2052/88«) og Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374,

s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993 (EFT L 193, s. 20, herefter »forordning nr. 4253/88«).

3 Artikel 4, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 2052/88 bestemmer følgende:

»EF-indsatsen udformes som et supplement til de tilsvarende nationale aktioner eller som et bidrag til disse. Den fastlægges ved et snævert samråd mellem Kommissionen, den pågældende medlemsstat og de kompetente myndigheder og organer [...], som medlemsstaten har udpeget på nationalt, regionalt, lokalt eller andet plan, idet disse alle er partnere med et fælles mål. Dette samråd benævnes i det følgende partnerskab. Partnerskabet omfatter forberedelse, finansiering samt forudgående vurdering, overvågning og efterfølgende evaluering af aktionerne.«

4 Under overskriften »Additionalitet« bestemmer artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 4253/88, at »[f]or at sikre en reel økonomisk virkning kan bevillinger fra strukturfondene ikke træde i stedet for offentlige eller lignende udgifter til strukturformål i medlemsstaten i de områder, der er støtteberettigede under et givet mål«.

5 Samme forordnings artikel 24 bestemmer følgende:

»1. Hvis gennemførelsen af en aktion eller foranstaltning hverken synes at berettige, at der ydes en del af eller hele den bevilgede finansielle støtte, foretager Kommissionen en passende undersøgelse af sagen inden for rammerne af

partnerskabet og anmoder bl.a. medlemsstaten eller de myndigheder, som denne har udpeget til iværksættelsen af aktionen, om at fremsætte deres bemærkninger inden for en given frist.

2. Efter denne undersøgelse kan Kommissionen nedsætte eller suspendere støtten for aktionen eller den berørte foranstaltning, hvis undersøgelsen bekræfter en uregelmæssighed eller en betydelig ændring, der berører aktionens eller foranstaltningens art eller gennemførelsesvilkår, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse.

3. Ethvert beløb, der inddrives som uretmæssigt udbetalt, skal tilbagebetales til Kommissionen [...]«

Tvistens baggrund

- 6 Ved ansøgning modtaget af Kommissionen den 23. september 1986 søgte Den Italienske Republik om støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) til investering i infrastrukturer på Sicilien (Italien) vedrørende tredje fase af arbejderne med anlæg af en dæmning i Gibbesi-floden. Af ansøgningen fremgik det, at der skulle opføres anlæg i tilknytning til selve dæmningen, samt at dæmningen havde et dobbelt formål, nemlig at sikre en pålidelig vandforsyning til det industriområde, der skulle etableres i Licata, og at tillade kunstvanding af ca. 1 000 hektar landbrugsjord.
- 7 Ved beslutning K(87) 2090 026 (herefter »den anfægtede beslutning«) bevilgede Kommissionen Den Italienske Republik EFRU-støtte på højst 94 490 620 056 ITL

(ca. 48,8 mio. EUR). Den Italienske Republik modtog et samlet forskud på 75 592 496 044 ITL (ca. 39 mio. EUR) af støtten.

- 8 Ved skrivelse af 23. maj 2000 gjorde de italienske myndigheder Kommissionen opmærksom på, at anlægsarbejderne vedrørende selve dæmningen blev afsluttet den 11. november 1992, men at dæmningen ikke var funktionsdygtig. Med samme skrivelse fremsendte de italienske myndigheder til Kommissionen et notat af 17. januar 2000 fra Regione Siciliana, hvori denne formelt forpligtede sig til at udføre de arbejder, som var nødvendige for at gøre dæmningen funktionsdygtig og driftsklar.

- 9 Ved skrivelse af 29. marts 2001 anmodede de italienske myndigheder Kommissionen om udbetaling af det resterende beløb og fremsendte samtidig et af Regione Siciliana udarbejdet notat af 5. marts 2001. Af dette notat fremgik, at Ente minerario siciliano (siciliansk myndighed med ansvar for minedrift), som var bygherre for dæmningsanlægget, var blevet nedlagt, at industriområdet i Licata ikke havde kunnet etableres, og at det oprindelige formål med vandet fra dæmningen følgelig måtte ændres. Der var derfor blevet iværksat en undersøgelse af andre potentielle muligheder for anvendelsen af vandet i reservoirerne.

- 10 På grundlag af disse oplysninger besluttede Kommissionen at indlede undersøgelsesproceduren i henhold til artikel 24 i forordning nr. 4253/88 og bevillingsbeslutningen. Ved skrivelse af 26. september 2001 oplyste Kommissionen Den Italienske Republik om de forhold, der kunne udgøre en uregelmæssighed og begrunde en eventuel beslutning om ophævelse af støtten. Kommissionen opfordrede de italienske myndigheder, formandskabet for regionsrådet for Regione Siciliana og den endelige støttemodtager til at indgive deres bemærkninger inden for en frist på to måneder.

- 11 Ved skrivelse af 29. november 2001 fremsendte Den Italienske Republik Regione Sicilianas bemærkninger til Kommissionen. Heraf fremgik, at der ikke var fastsat et tidspunkt, end ikke et foreløbigt, for idriftsættelsen af anlægget.
- 12 Ved skrivelse af 21. februar 2001 fremsendte Regione Siciliana andre oplysninger vedrørende status for projektet samt en tidsplan, hvorefter arbejderne forventedes afsluttet inden den 2. februar 2003.
- 13 Kommissionen har vurderet, at disse sidste oplysninger bekræftede, at der forelå flere uregelmæssigheder som omhandlet i artikel 24 i forordning nr. 4253/88, og den 11. december 2002 vedtog den den anfægtede beslutning. Med den anfægtede beslutning ophævede Kommissionen støtten til Den Italienske Republik, frigjorde det beløb, der var henlagt til betaling af det resterende beløb, og krævede tilbagesøgning af de beløb, der var udbetalt som forskud.

Retsforhandlinger ved Retten og den appellerede dom

- 14 Regione Siciliana har den 20. februar 2003 anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning. Ved den appellerede dom blev Kommissionen frifundet.
- 15 Før Retten realitetsbehandlede sagen, forkastede den Kommissionens formalitetsindsigelse, som var blevet rejst under henvisning til, at Regione Siciliana ikke var

søgsmålsberettiget. Kommissionen har ikke bestridt, at appellanten er individuelt berørt af den anfægtede beslutning i henhold til artikel 230, stk. 4, EF, men har gjort gældende, at appellanten ikke er umiddelbart berørt af den anfægtede beslutning.

16 De væsentlige præmisser i den appellerede dom er følgende:

»47 Ved at ophæve støtten i sin helhed har den anfægtede beslutning [...] først og fremmest ophævet Kommissionens forpligtelse til at udbetale resten af støtten (9,8 mio. EUR) og fastsat pligt til tilbagebetaling af de forskud, der blev udbetalt til Den Italienske Republik og videreført til sagsøgeren (ca. 39 mio. EUR).

48 Retten finder, at en sådan beslutning nødvendigvis berører sagsøgerens retsstilling umiddelbart i en række henseender. I øvrigt overlader den anfægtede beslutning ingen skønsbeføjelse til de italienske myndigheder, idet gennemførelsen heraf skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler.

[...]

53 Hvad for det første angår ændringen af sagsøgerens retsstilling bemærkes, at den anfægtede beslutning i første række indebar en direkte og øjeblikkelig ændring af regionens formuemæssige stilling, idet den blev frataget retten til den resterende støtte (ca. 9,8 mio. EUR), som Kommissionen skulle have

udbetalt. Den ubetalte støtte vil ikke blive udbetalt til Den Italienske Republik af Kommissionen, eftersom støtten er ophævet. De italienske myndigheder kan således ikke videreføre beløbet til sagsøgeren. [...]

- 54 Den anfægtede beslutning ændrer tillige umiddelbart sagsøgerens retsstilling for så vidt angår forpligtelsen til at tilbagebetale de beløb, der blev udbetalt som forskud (ca. 39 mio. EUR). Den anfægtede beslutning har nemlig den virkning, at den umiddelbart ændrer sagsøgerens retsstilling fra at være kreditor for en ubestridt fordring til — i hvert fald potentielt — at være debitor for beløbene. [...]

[...]

- 56 Hvad dernæst angår betingelsen om automatisk anvendelse af den anfægtede beslutning bemærkes, at den anfægtede beslutning automatisk og i sig selv medfører den dobbelte virkning over for sagsøgeren, som er beskrevet i præmis 53 [og] 54.

- 57 Denne dobbelte virkning af den anfægtede beslutning følger alene af fællesskabsbestemmelserne, dvs. af artikel 211, stk. 3, EF, sammenholdt med artikel 249, stk. 4, EF. De nationale myndigheder har i denne henseende ikke noget skøn med hensyn til deres pligt til at gennemføre beslutningen.

- 58 De i præmis 56 [og] 57 anførte konklusioner svækkes ikke af Kommissionens argument om, at de nationale myndigheder teoretisk set kan beslutte at friholde

sagsøgeren for de økonomiske konsekvenser, som den anfægtede beslutning pålægger regionen, ved gennem statslige midler dels at finansiere den frigjorte resterende del af fællesskabsstøtten, dels at tilbagebetale det forskud, sagsøgeren har fået udbetalt, eller blot en af disse to muligheder.

- 59 En eventuel national afgørelse om en sådan finansiering ville nemlig ikke udelukke, at Kommissionens beslutning finder automatisk anvendelse. I retlig forstand ville den nationale afgørelse være den fællesskabsretlige anvendelse af den anfægtede beslutning uvedkommende. Den ville genindsætte sagsøgeren i den situation, regionen befandt sig i før vedtagelsen af den anfægtede beslutning, idet den ville indebære endnu en ændring i sagsøgerens retsstilling, der i første omgang automatisk var blevet ændret ved den anfægtede beslutning. Denne anden ændring af sagsøgerens retsstilling ville alene være en konsekvens af den nationale beslutning og ikke af gennemførelsen af den anfægtede beslutning.«

Hovedappellen og kontraappellen

- 17 Appellanten har i appelskriftet nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom og annullerer den anfægtede beslutning. Appellanten har med henblik herpå fremført flere klagepunkter om retlige fejl og selvmodsigelser i begrundelsen, som den appellerede dom er behæftet med, for så vidt angår Rettens vurdering vedrørende sagens realitet.
- 18 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, men også om, at den appellerede dom ophæves. Kommissionen har vedrørende det sidstnævnte forhold iværksat kontraanke, under hvilken den har gjort gældende, at Retten har tilsidesat

artikel 230, stk. 4, EF, og begrundelsespligten ved at forkaste den formalitetsindsigelse, som var blevet rejst.

- 19 Da kontraanken vedrører formaliteten med hensyn til det af Regione Siciliana anlagte søgsmål — et anliggende, som er en forudsætning for de spørgsmål vedrørende sagens realitet, der er nævnt i hovedappellen — skal der først tages stilling til kontraappellen.

Kontraappellen

Parternes argumenter

- 20 Kommissionen har i kontraappelskriftet anført, at Rettens argumentation vedrørende sagens formalitet bygger på en fejlagtig forudsætning, nemlig at beslutningen om tildeling af støtte direkte ændrede Regione Sicilianas stilling til at være kreditor for den tildelte støtte. Ifølge Kommissionen var Regione Sicilianas mulighed for at oppebære støtten fra EFRU til anlæg af en dæmning i Gibbesi-floden afhængig af Den Italienske Republiks frie valg.
- 21 Selv om det i øvrigt blev anerkendt, at Regione Siciliana faktisk var kreditor for fællesskabsstøtten, ville en sådan situation følge af nationale regler eller beslutninger.
- 22 Selv om Domstolen skulle bekræfte den fortolkning, som er anvendt af Retten i den appellerede dom, vil dette ifølge Kommissionen få uacceptable følger ud fra

hensynet til retsbeskyttelsen for dem, som modtager støtte fra strukturfondene. Ethvert retssubjekt, der er den endelige modtager af støtte fra strukturfondene, er umiddelbart berørt af Kommissionens beslutninger vedrørende tildelt støtte.

- 23 Den appellerede dom er ydermere selvmodsigende. Retten fandt således, at ændringerne i appellants retsstilling umiddelbart og automatisk følger af den anfægtede beslutning, alt imens den anerkendte den uundværlige rolle, som de italienske myndigheder har spillet. Retten har i øvrigt ved i den appellerede doms præmis 54 at anvende udtrykket »potentielt — at være debitor«, anerkendt Den Italienske Republiks skønsbeføjelse med hensyn til at overvælde virkningerne af den anfægtede beslutning på appellanten.
- 24 Beslutningen har ifølge appellanten berørt regionens retsstilling uden videre, eftersom appellanten er gået fra at være modtager af støtten til at skulle tilbagebetale de beløb, der blev udbetalt som forskud.
- 25 De italienske myndigheder havde således ikke nogen skønsbeføjelse med hensyn til gennemførelsen af den anfægtede beslutning. Retten har i denne henseende med rette fastslået, at en eventuel finansiel tilpasning på Den Italienske Republiks initiativ vil være som følge af en national afgørelse, som er pligten til at gennemføre den anfægtede beslutning uvedkommende.
- 26 Appellanten har videre anført, at projektet vedrørende dæmningen i Gibbesi-floden indgår i dens beføjelser, og at den i bilaget til beslutningen om tildeling af støtte blev nævnt som den ansvarlige myndighed for ansøgningen om finansiel støtte.

- 27 Appellanten har også anført, at den anfægtede beslutning har forhindret regionen i at udøve dens beføjelser som ønsket. Denne beslutning har navnlig tvunget appellanten til at ophøre med at anvende reglerne vedrørende projektet og til at indlede proceduren om tilbagesøgning af støtten over for modtagerne.
- 28 Appellanten har også under retsmødet understreget, at Rettens afvisning af regionens søgsmål vil udgøre retsnægtelse, da appellanten i sin egenskab af en regional eller lokal myndighed ikke vil kunne anlægge sag mod Den Italienske Republik ved de nationale domstole.

Domstolens bemærkninger

- 29 En regional eller lokal myndighed kan med hjemmel i artikel 230, stk. 4, EF, i det omfang den — som Regione Siciliana — er en juridisk person i henhold til national ret, anlægge et søgsmål til prøvelse af beslutninger, der retter sig til den, samt beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører den umiddelbart og individuelt (jf. dom af 22.11.2001, sag C-452/98, Nederlandse Antillen mod Rådet, Sml. I, s. 8973, præmis 51, af 10.4.2003, sag C-142/00 P, Kommissionen mod Nederlandse Antillen, Sml. I, s. 3483, præmis 59, og af 2.5.2006, sag C-417/04 P, Regione Siciliana mod Kommissionen, Sml. I, s. 3881, præmis 24).
- 30 Retten har i det foreliggende tilfælde begrænset prøvelsen til en vurdering af, om appellanten var umiddelbart berørt af den anfægtede beslutning, da Kommissionen ikke har bestridt, at denne beslutning berørte appellanten individuelt.

- 31 Betingelsen om, at en fysisk eller juridisk person skal være umiddelbart berørt af den afgørelse, som prøves under en sag anlagt i henhold til artikel 230, stk. 4, EF, indebærer efter fast retspraksis, at den anfægtede fællesskabsforanstaltning umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og at foranstaltningen ikke må overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men at gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. dom af 5.5.1998, sag C-404/96 P, Glencore Grain mod Kommissionen, Sml. I, s. 2435, præmis 41, og af 29.6.2004, sag C-486/01 P, Front national mod Parlamentet, Sml. I, s. 6289, præmis 34, samt dommen i sagen Regione Siciliana mod Kommissionen, præmis 28).
- 32 Som Domstolen allerede har fastslået i præmis 29 og 30 i dommen i sagen Regione Siciliana mod Kommissionen, indebærer det forhold, at et regionalt eller lokalt organ angives som ansvarlig myndighed for gennemførelse af EFRU-projektet, ikke, at dette organ selv er indehaver af retten til støtten. Ifølge Domstolen indeholder ingen af de af sagens akter, som har givet anledning til denne dom, noget forhold, der gør det muligt at slutte, at det pågældende organ blev umiddelbart berørt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF i denne egenskab af ansvarlig myndighed for projektets gennemførelse.
- 33 Domstolen tilføjede, at artikel 4, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 2052/88 og artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 4253/88 er uden betydning for denne bedømmelse. Disse bestemmelser, som indeholder komplementaritetsprincippet for finansiel fællesskabsstøtte i forhold til nationale finansieringer, er uden relevans i det tilfælde, hvor Kommissionen har afsluttet en fællesskabsstøtte (jf. dommen i sagen Regione Siciliana mod Kommissionen, præmis 31).
- 34 Disse overvejelser finder også anvendelse i det foreliggende tilfælde.

- 35 Regione Sicilianas argument, hvorefter denne myndighed i italiensk ret har et større skøn inden for de områder, som dæmningen i Gibbesi-floden er omfattet af, end på området for motorvejsnettene, som det i dommen i sagen Regione Siciliana mod Kommissionen omhandlede projekt henhørte under, ændrer ikke herved. Denne sondring efter national ret kan ikke have nogen betydning for betingelsen om, hvorvidt appellanten er umiddelbart berørt.
- 36 Den omstændighed, at Regione Siciliana i bilaget til støttebeslutningen var angivet som den ansvarlige myndighed for ansøgningen om finansiel støtte, hvorimod den i den sag, som har givet anledning til dommen i sagen Regione Siciliana mod Kommissionen, var angivet som den ansvarlige myndighed for projektets gennemførelse, er ligeledes uden relevans. Stillingen som »den ansvarlige myndighed for ansøgningen«, hvortil der henvises i bilaget til støttebeslutningen, har ikke medført, at appellanten blev placeret i en direkte forbindelse med fællesskabsstøtten, med hensyn til hvilken samme beslutning i øvrigt præciserer, at den blev indgivet af den italienske regering og ydet til Den Italienske Republik.
- 37 Når der ikke foreligger noget andet forhold, der — for så vidt angår betingelsen om at være umiddelbart berørt — på en væsentlig måde kan adskille den foreliggende sag fra den, som blev undersøgt i dommen i sagen Regione Siciliana mod Kommissionen, skal det fastslås, at den vurdering, Domstolen har foretaget heraf i nævnte dom, kan overføres fuldt ud på det foreliggende tilfælde.
- 38 Retten har derfor begået en retlig fejl ved at fastslå, at Regione Siciliana er umiddelbart berørt af den anfægtede beslutning. Den appellerede dom skal derfor ophæves.

- 39 I modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende, svarer dette ikke til retsnægtelse. Herved bemærkes alene, at borgerne skal have adgang til en effektiv domstolsbeskyttelse af de rettigheder, som tilkommer dem i medfør af Fællesskabets retsorden (jf. dom af 1.4.2004, sag C-263/02 P, Kommissionen mod Jégo-Quéré, Sml. I, s. 3425, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis). Domstolsbeskyttelsen for fysiske eller juridiske personer, der på grund af formalitetsbetingelserne i artikel 230, stk. 4, EF ikke kan anfægte almengyldige fællesskabsretsakter — som f.eks. den anfægtede beslutning — direkte, skal sikres effektivt ved de retsmidler, der består ved de nationale domstole. De nationale domstole er i overensstemmelse med det princip om loyalt samarbejde, som følger af artikel 10 EF, forpligtet til i videst muligt omfang at fortolke og anvende de nationale processuelle regler vedrørende søgsmålsadgang på en sådan måde, at disse personer får adgang til ved domstolene at anfægte lovligheden af enhver national afgørelse eller anden foranstaltning, der vedrører anvendelse af en almengyldig fællesskabsretsakt — såsom den i sagen omhandlede — over for dem, ved at påberåbe sig, at den omhandlede retsakt er ugyldig, og at få disse domstole til at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål herom (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Jégo-Quéré, præmis 30-32 og den deri nævnte retspraksis).

Formaliteten med hensyn til Regione Sicilianas søgsmål

- 40 Ifølge artikel 61, stk. 1, i statuten for Domstolen kan Domstolen, hvis den ophæver den af Retten truffene afgørelse, enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.
- 41 I det foreliggende tilfælde finder Domstolen, at den råder over samtlige de oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe afgørelse om formaliteten med hensyn til det søgsmål, som Regione Siciliana har anlagt for Retten. De argumenter, som Regione Siciliana har anført, svarer til dem, som den har redegjort for inden for

rammerne af sit skriftlige indlæg vedrørende Kommissionens kontraappel, og bygger i det væsentlige på den tidligere beskrevne opfattelse, hvorefter appellanten er umiddelbart berørt af den anfægtede beslutning, for så vidt som den har bevirket, at appellanten er gået fra at være modtager af støtten til at skulle tilbagebetale de beløb, der blev udbetalt som forskud.

42 Af de grunde, der er anført i denne doms præmis 31-38, kan Regione Siciliana ikke anses for at være umiddelbart berørt af den anfægtede beslutning.

43 Herefter bør Regione Sicilianas søgsmål for Retten afvises.

Hovedappellen

44 Henset til, at det af Regione Siciliana anlagte søgsmål ved Retten bør afvises, er den indgivne appel mod dommen, for så vidt som dommen tog stilling til, om sagen kunne antages til realitetsbehandling, blevet uden genstand, således at den ikke skal undersøges.

Sagens omkostninger

- 45 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der i henhold til samme reglements artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 6, der også finder anvendelse i appelsager i henhold til artikel 118, er Domstolen frit stillet i sin afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt det er uforholdende at træffe afgørelse i sagen.
- 46 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Regione Siciliana tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Regione Siciliana har tabt kontraappellen, bør det pålægges sidstnævnte at betale omkostningerne i kontraappelsagen.
- 47 Da hovedappellen er uden genstand som følge af, at den af Kommissionen indgivne kontraappel er velbegrunder, bør Regione Siciliana også pålægges at betale omkostningerne i hovedappelsagen.
- 48 Da Kommissionen også har nedlagt påstand om, at Regione Siciliana tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for første instans, og eftersom sagen

for Retten er blevet afvist, bør Regione Siciliana pålægges at betale sagens omkostninger i forbindelse med sagen for første instans.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

- 1) **Dommen afsagt den 18. oktober 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sagen Regione Siciliana mod Kommissionen (sag T-60/03) ophæves.**

- 2) **Det af Regione Siciliana anlagte søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2002) 4905 af 11. december 2002 om ophævelse af den støtte, der blev bevilget Den Italienske Republik ved Kommissionens beslutning K(87) 2090 026 af 17. december 1987 om bevilling af støtte på mindst 15 mio. [EUR] fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til investering i infrastrukturer i Italien (region: Sicilien) samt om tilbagesøgning af det forskud på støtten, som Kommissionen havde udbetalt, afvises.**

- 3) **Det er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse vedrørende Regione Sicilianas appel af den under punkt 1 nævnte dom.**

- 4) **Regione Siciliana betaler omkostningerne for denne instans samt omkostningerne i forbindelse med sagen i første instans.**

Underskrifter